Concentrarea privirii într-un vis de inspirație divină

On Iunie 30, 2020

Marea Ştiință este măsura obiectivă a unui suflet care își etalează trupul într-o suprarealitate.

Pe parcursul vieții mele, încântătoare, intensă, receptivă la subtilitățile artei, am fost binecuvântat să pot observa și experimenta puterea divină a ființei mele interioare, din perspectiva unei priviri aruncate de-a lungul unei estetici a fanteziei, a iluminismului, a metaforei care necesită o privire modelată numai de sufletele cu valori spirituale înalte pentru a fi înțeleasă cu adevărat. Este o mândrie, nu o corvoadă să te știi înălțător prin expresia artei pe care ți-o aruncă în față sentimentul apropierii de fiecare tușă a pensulei și a lecturării ei minuțioase printre detalii impresioniste.

Iar drumul artei mele a fost, este și va fi secretul unei priviri expresive și luminoase, aruncată într-un vis care își redescoperă realitatea mereu într-o altă lume, făcută din cuvinte, dar trăind după regulile unei continuități a ceea ce aș vrea să numesc *"Culoarea unei pânze de suflet înstinsă spre luminosul mâine"* . Mai ales expresivitatea înstinsului unei mâini care poate apuca roadele alese ale artei și ale științei, se redescoperă din privirile aruncate de artist în adâncul unui suflet a cărui realitate, plină de culori fermecătoare, este luminată de o formă de imaginație involuntară făcută să trăiască sentimentul înălțător al unei povești captivante, scrisă în genul lui Borges.

Un întreg arsenal al imaginarului inundă vederea artistului care își înmoaie pensula în suflet și își pictează natura proprie în picturi pline de viață. Cred c-am știut să văd ceea ce puțini pot vedea, într-un vis cu multe conotații mistice, și am văzut un soare, o floare a soarelui, un câmp plin de flori care completează orice design de grădină, culorile lor diverse, încântătoare, verdele ierbii, albastrul mării. Toate erau trecute prin filtrul unei priviri atente, dar blânde, aflată dincolo de cuvintele rostite de un scriitor înzestrat cu conștiință de pictor.

Leadership: Fondul tău sufletesc este strâns legat de arta cu care artistul se pricepe să păstreze asemănarea și, totodată, să înfrumusețeze originalul unei imagini despre sine care îl scoate din temporalitate, proiectându-l în eternitate?

Romanul unei creații lirice și artistice ia naștere într-un univers inedit, mișcător, expresiv, unde două suflete devin unul singur, fiecare atrăgându-se până la unirea totală, a dorințelor, a gândurilor, a emoțiilor. Orice frumusețe a naturii îmi devine asemănare. Firește, pentru un scriitor ca mine, cu mână de artist suprarealist, orice parte a naturii devine un vis de mare însemnătate în perimetrul unei rostiri sufletești, neprihănite, dar impunătoare, care face ca o pânză de pictură, grunduită corespunzător cu miez de noapte, cu sclipiri de diamante, să fie expresiv percepută cu ajutorul unui conținut simbolic și vizual, ca o eliberare, o nevoie absolută de serenitate.

Pictura îmi este tot la fel de dragă precum stiloul, amandouă mă transpun într-o lume nouă cu arome fantastice. Iar dacă am avut mereu două vieți încântătoare, caracteristice unei creații pline de bun gust, receptive la frumos, este pentru că arta mi-a schimbat orizontul într-un moment în care visul, cuprins într-o stare imparțială de reflectare a naturii, nu s-a lăsat bruiat de neliniștea lumii în care mă socoteam al nimănui.

Şi dacă marele Creator a scris într-un vis universal povestea acestor două vieți legate printr-un act de conversiune simbolică, cu vraja unei lumini miraculos încorporate picturii, tocmai pe terenul puterii de revigorare a acestei combinații de Roșu-Galben, asta se datorează puterii mele de a crede într-un fel de oracol, bine interpretat, care mi-a prevestit

nemurirea într-un soi de transă.

O transă care m-a separat de viața celorlalți, ajutându-mă să evadez din temporalitate, să mă detașez, să mă reevaluez în termen de mii de ani, ca un act de realizare a unui echilibru între viziune, virtuozitate și mister. Şi eu am fost o floare, un soare, o sclipire în noapte, prin contact cu estetica eului creator și a creației raportată la angajarea efectivă într-un univers simbolizat, perceput în materie picturală. Am fost Borges, dar am fost și Leonardo DaVinci, îndeplinid rolul de călător între universuri, între cer și pământ, între milenii - memorii, amintiri, jurnale, și toate astea cu un singur stilou care încă se comportă ca o pensulă autentică.

Arta este starea fizică a omului transpusă într-o dimensiune a profunzimilor sufletului.

Numai Creatorul îmi este martor la cât de greu mi-a fost să devin un Creator, asemenea Lui, într-un vis în care florile iau locul cuvintelor prin întreaga înfățișare a unei creații vechi, reînnoită pe ideea că un conținut supranatural este din principiu miraculos și previne conștiința receptorului asupra unei semnificații specifice a privirii. Privindu-te diferit, te privești același, dar într-un vis care se repetă, distingându-se prin originalitatea cu care artistul, stăpânind tehnica pensulației, abordează conceptul unui suflet nemuritor prin organizarea unei întâlniri virtuale, aparte, cu marele Demiurg.

În manieră intrinsecă, studiul unei opere de artă poate să personalizeze adâncirea sensului unei existențe subordonate puterii visului. Iar aici se cuvine să-i fac loc celebrului scriitor, Jorge Luis Borges, să intre pe teritoriul spiritului meu pentru a scoate la iveală forma esențială a ceea ce mi se întâmplă la nivel de subconștient:

"Câteodată mă bate gândul că orice viață omenească, oricât de încâlcită și bogată ar fi, constă în realitate dintr-un singur moment: momentul în care omul își dă seama pentru totdeauna cine este. Începând de la acea revelație cu neputință de precizat pe care am încercat s-o intuiesc, personajul Carriego din povestea mea este însăși doctorul Carriego din lumea reală. Tot astfel, începând de la cartea despre Carriego, scriitorul Borges care m-a șlefuit cu adevărat este același Borges, omul rațional dintr-un vis numit viață."

Legea fundamentală a științei care îmbină arta cu spiritualitatea, invocată și promovată de iluminați, este să te metamorfozezi într-o ființă liminală care există parțial într-o dimensiune, parțial în alta.

Concentrarea privirii într-un vis de inspirație divină s-ar putea reduce la o formă de imaginație care presupune transportarea sinelui într-o altă persoană, încât să te poți regăsi la un nivel mai profund de reconsiderare a artei din punctul de vedere al apropierii de o existență potențială care se exprimă prin substanță și energie.

Source: https://neculaifantanaru.com/concentrarea-privirii-intr-un-vis-de-inspiratie-divina.html